

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 468/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., Thurzova 7, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Tpo/20/2025-104 z 2. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. mája 2025 a doplnenou 2. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4Tpo/20/2025-104 z 2. apríla 2025. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a krajskému súdu prikázal neodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a nahradiť mu trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej protidrogovej jednotky, protidrogového oddelenia Stred ČVS: PPZ-26/PDJ-ST-2024 z 25. februára 2025 bolo sťažovateľovi spolu s [REDAKOVANÉ] (ďalej len „spoluobvinený“) vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnými a psychotropnými látkami formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 173 ods. 1, 5 písm. d) Trestného zákona. Mestský súd Košice uznesením sp. zn. 6Tp/16/2025 z 27. februára 2025 vzal sťažovateľa do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, väzbu sťažovateľa nenahradil písomným sľubom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Krajský súd napadnutým

uznesením z 2. apríla 2025 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, pričom namieta, že krajský súd založil napadnuté uznesenie na arbitrárnych právnych záveroch a svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne.

4. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že pri rozhodovaní o vzatí do väzby súd umožnil obhajcom oboznámiť sa s utajovanou prílohou spisu a zaviazal ich mlčanlivosťou, na základe čoho sťažovateľ nebol oboznámený s týmito dôkaznými prostriedkami. Uvedený postup bol v rozpore s § 34 ods. 1 Trestného poriadku a predstavuje porušenie práva na „materiálnu“ obhajobu a tiež na osobnú slobodu, keďže len obvinený *„sa vie relevantne vydarit' k informáciám obsiahnutým v tomto dôkaznom materiály, prípadne niektoré skutočnosti ozrejmiť alebo vyvrátiť.“*. Hoci mestský súd umožnil sťažovateľovi pri výsluchu pred rozhodnutím o vzatí do väzby vyjadriť sa k všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, za uvedených okolností išlo iba o formálny spôsob realizácie jeho práva na obhajobu.

5. V druhom rade sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že krajský súd v napadnutom uznesení na jednej strane akceptoval námietku sťažovateľa, že mestský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia len vyrátava dôkazy bez uvedenia, čo z nich po obsahovej stránke vyplýva (v prospech obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa), na druhej strane túto vadu nijako neodstránil a sám dôvodnosť väzobného stíhania odôvodnil odkazom na skutočnosti, ktoré nie sú dôkazmi v zmysle Trestného poriadku (zistenia z operatívnej činnosti a úradné záznamy). Napadnuté uznesenie spolu s uznesením mestského súdu sú takto arbitrárne a nepreskúmateľné. Aj z judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 376/2014) vyplýva, že operatívne poznatky *„nemôžu byť samy osebe považované za dôkazy. Môžu byť len podnetom na vykonanie dôkazných úkonov.“*. Sťažovateľ argumentuje, že krajský súd nereagoval na jeho podstatné sťažnostné námietky, neodôvodnil primeranosť a proporcionalitu väzby, naplnenie väzobného dôvodu (obava z pokračovania z trestnej činnosti), opakovane namieta porušenie zásady kontradiktórnosti konania a princípu rovnosti zbraní (nemožnosť vyjadriť sa k dôkazom).

6. Sťažovateľ tiež spochybňuje dôvodnosť a zákonnosť trestného stíhania ako takého, čo predstavuje jednu z materiálnych podmienok väzby (bez ohľadu na väzobný dôvod), pričom tvrdí nezákonnosť všetkých doteraz získaných dôkazov. Za nezákonné považuje sťažovateľ uznesenie o vznesení obvinenia z dôvodu porušenia viacerých zákonných ustanovení v konaní predchádzajúcom jeho vydaniu. Uvedené procesné chyby môžu viesť len k zrušeniu takéhoto rozhodnutia.

7. V tejto súvislosti sťažovateľ namieta procesnú nepoužiteľnosť dôkazu čiastkového útoku z 15. júla 2024, keď podstata tohto čiastkového útoku (trestnej činnosti) kladeného sťažovateľovi a spoluobvinenému za vinu spočívala v odpredaji drogy (5,014 g rastliny rodu Cannabis) osobe legalizanta v podzemných garážach nákupného centra. Droga bola legalizantovi zaistená postupom podľa § 21 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“), avšak následne nebola spísaná zápisnica podľa § 93 Trestného poriadku o zaistení veci dôležitej pre trestné konanie podľa osobitného zákona, teda nedošlo k prevzatíu zaistenej veci na účely dokazovania v trestnom konaní. O získaní tejto veci nie je v spise ani iný procesne použiteľný dôkaz (napr. predstieraný prevod, obrazovo-zvukový záznam a pod.). Uvedené procesné pochybenie nemožno konvalidovať, keďže *„s danou vecou už bolo manipulované... bez relevantného procesného zaistenia veci ako dôkazu (§ 91 a 92 Trestného poriadku).“*. Zaistenie drogy pri čiastkovom útoku 15. júla 2024 za uvedených podmienok predstavuje *„procesne absolútne nepoužiteľný dôkaz“*. Uvedený čiastkový útok vôbec nemal byť zahrnutý do uznesenia o vznesení obvinenia.

8. Sťažovateľ tiež namieta zákonnosť použitia ďalších prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, prostredníctvom ktorých došlo k zaisteniu drogy ako dôkazného materiálu proti nemu. V tomto smere spochybňuje predovšetkým zákonnosť pôsobenia agenta, ktorý iniciatívnym spôsobom nabádal sťažovateľa k páchaniu stíhanej trestnej činnosti, čo je v príkrom rozpore s účelom tohto inštitútu a v rozpore so zákazom vyjadreným v § 117 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažovateľ zdôrazňuje, že *„agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu (teda provokovať spáchanie trestného činu)“*. Zákonnosť pôsobenia agenta okrem zákazu provokácie spočíva aj v tom, že *„páchateľ už musel spáchať trestný čin, alebo trestný čin je už v niektorom svojom vývojom štádiu a ustanovený agent túto trestnú činnosť iba monitoruje...“*. Testom zákonnosti pôsobenia agenta nemôže prejsť situácia, keď agent *„bez relevantných informácií skúša (provokuje) určitú osobu, či by drogu nevedela zohnať.“* Uvedená situácia nastala v prerokovanej veci. Operatívne poznatky bez konkrétností uvádzajú, že obvinení sa mali dopúšťať drogovej trestnej činnosti, majú pestovať marihuanu a pod., pričom viaceré z týchto zistení sa nepotvrdili, a preto nie je dostatočne preukázaná podmienka, že už bol alebo má byť spáchaný trestný čin. Celé následné konanie agenta *„je práve iba vytváraním tejto podmienky, teda aktívne konanie k tomu aby bol spáchaný trestný čin, čo ale zákon výslovne zakazuje.“* Okolnosti odhaľovania trestnej činnosti kladenej obvineným za vinu predstavujú vlastne uzavretý kruh, keď *«jedna zakázaná provokácia (marihuana zaistená dňa 15.7.2024) má vytvárať podmienku stanovenú zákonom na ustanovenie agenta (že má byť páchaná trestná činnosť) a na základe takto „vyfabrikovanej“ podmienky (evidentne nezákonne) ustanovený agent pokračuje v línii provokácie, až kým sa mu týmto nezákonným spôsobom nepodari „vytvoriť trestnú zodpovednosť“ obvinených za najvyšší odsek skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa obvineným kladie za vinu.»* Namiesto toho, aby orgány činné v trestnom konaní (ďalej aj „OČTK“) trestnú činnosť bezodkladne stíhali, opakovane provokujú k väčším množstvám marihuany a nezákonne tak dotvárajú rozsah skutku. Dôsledkom tohto nezákonného postupu OČTK pri odhaľovaní stíhanej trestnej činnosti je stav, keď *„neexistuje jeden jediný procesne použiteľný dôkaz, ktorý by preukazoval trestnú činnosť obvinených a jej rozsah.“*

9. Napokon sťažovateľ poukazuje na porušenie práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru spočívajúce v cielenom odkladaní postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku (vznesenie obvinenia) proti nemu na čas, kým nedôjde k zhromaždeniu dôkaznej masy opodstatňujúcej najprísnejšiu právnu kvalifikáciu stíhanej trestnej činnosti. Už z realizačného návrhu zo 17. júla 2024 vyplýva, že OČTK mali informácie, že podozrivým v danej veci je sťažovateľ (čo je zrejmé aj z čiastkového útoku z 15. júla 2024), napriek tomu celkovo 5-krát začali trestné stíhanie vo veci, a to napriek tomu, že *„najmä zo sledovania obvineného, ako aj ďalších*

informačno - technických prostriedkov (či návrhov na ich vydanie)... jasne vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní mali možno tri štvrté roka vedomosť o konkrétnej osobe a aj jej konkrétnej trestnej činnosti, no napriek tomu takejto osobe nevzniesli obvinenie.“. Už prvé trestné stíhanie vo veci bolo začaté pre najprísnejšiu kvalifikáciu, hoci na takúto kvalifikáciu neexistovali dostatočné informácie a ani dôvody. Sťažovateľ bol teda obvinený materiálne, ale nie aj formálne, preto nemohol realizovať svoje procesné práva, najmä právo na obhajobu. Je neprípustné viesť trestné stíhanie vo veci, ak sú naplnené podmienky (aj) podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Takýto postup je aj v rozpore s § 2 ods. 1 Trestného poriadku.

10. Sťažovateľ v doplnení ústavnej sťažnosti poukazuje na právne závery ústavného súdu v náleze sp. zn. III. ÚS 227/2023.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu

(i) nemožnosti oboznámenia sa s utajovanou prílohou spisu, ktorá bola sprístupnená len obhajcovi sťažovateľa, ktorý sa pred oboznámením s jej obsahom zaviazal k mlčanlivosti,

(ii) nevysporiadania sa s námietkami sťažovateľa v sťažnosti podľa Trestného poriadku, keď aj krajský súd založil opodstatnenosť preventívnej väzby len na (procesne nepoužiteľných) dôkazoch majúcich povahu operatívno-pátracích prostriedkov a bez riadneho objasnenia ich dôkazného obsahu vo vzťahu k dôvodnosti preventívnej väzby,

(iii) nezákonnosti trestného stíhania a nepreukázania jeho dôvodnosti ako materiálnej podmienky väzby, pričom v tomto kontexte namietal nezákonné pôsobenia agenta, ktorý provokoval sťažovateľa k páchaniu trestnej činnosti a ku ktorého nasadeniu nedošlo v čase po spáchaní trestnej činnosti, ktorú mal dokumentovať, ale iniciatívne v čase pred jej páchaním a v procese jej odhaľovania, a procesnú nepoužiteľnosť dôkazu získaného v súvislosti s čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu, keď nedošlo k prevzatiu zaistenej veci (drogy) podľa § 21 zákona č. 171/1993 Z. z. do trestného konania postupom podľa § 92 Trestného poriadku a

(iv) účelového oddiaľovania vznesenia obvinenia (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku) sťažovateľovi za stíhanú trestnú činnosť, a to až do momentu získania takých dôkazov, ktoré opodstatňujú najprísnejšiu právnu kvalifikáciu skutku.

12. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. Všeobecné judikatúrne východiská vo vzťahu k základnému právu na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy:

13. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018).

14. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021), s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane (Winterwerp proti Holandsku z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, bod 45 a Baranowski proti Poľsku z 28. 3. 2000, č. 28358/95, bod 51). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou [Bozano proti Francúzsku z 18. 12. 1986, bod 54; Benham proti Veľkej Británii z 24. 9. 1992, Herczegfalvy proti Rakúsku z 11. 5. 2004, Morsink proti Holandsku (Veľká komora) z 10. 6. 1996, bod 40; Stanev proti Bulharsku (Veľká komora) zo 17. 1. 2012, bod 143; L. M. proti Slovinsku z 12. 6. 2014, bod 121].

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí

sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

16. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

17. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je daný preventívny dôvod väzby vtedy, ak je obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval. Pokračovaním v trestnej činnosti sa rozumie nielen opakovanie toho istého trestného činu, ale aj spáchanie trestného činu rovnakého druhu. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti možno odôvodniť najmä spôsobom spáchania skutku a motívom jeho spáchania, vzťahom obvineného k poškodenému, motiváciou dokonáť, resp. opakovať skutok, majetkovými pomermi, spôsobom vedenia života obvineného (napr. III. ÚS 232/2024, bod 10). Dôvodnosť obavy nemôže byť všeobecná alebo abstraktná, ale musí byť spojená s ďalšími skutočnosťami spočívajúcimi v konaní obvineného, z ktorých možno vyvodiť, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Teda pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby je nutné skúmať, či riziko spočívajúce v jej pokračovaní je hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, bod 40).

II.2. K dôvodnosti preventívnej väzby:

18. Krajský súd k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa dôvodnosti preventívnej väzby a kvality odôvodnenia uznesenia mestského súdu o vzatí do väzby uviedol, že samotné vyrátanie dôkazov, na ktorých podklade bola obmedzená osobná sloboda sťažovateľa, je nedostatočné, v každom prípade krajský súd, *„vychádzajúc z dôkazov obsiahnutých v trestnom spise poukazuje na skutočne existujúcu reálnu obavu z možného pokračovania v páchaní drogovej trestnej činnosti. Operatívnu činnosťou bolo zistené, že obvinený okrem argumentov uvedených v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, t. j. dôvodného podozrenia z páchania drogovej trestnej činnosti jeho osobou, a to spolu s obvineným [REDAKOVANÉ] v mimoriadne veľkom množstve, tak ako je to uvedené v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia. Skutkové zistenia sú zatiaľ podporené úradnými záznamami o zadovážovaní drogy, ako aj o jej následnej distribúcii, a to najmenej v troch prípadoch, a to opakovane agentovi, resp. v prvom prípade legalizantovi, pričom drogu si obvinení zabezpečujú od doposiaľ bližšie nezistených osôb a bližšie nezisteného zdroja. Navyše existuje poznatok, že obvinený [REDAKOVANÉ] na doposiaľ neznámom mieste, vzdialenom cca dvadsať kilometrov od Košíc, by mal mať priestory, kde pestuje konope a v samotných Košiciach na neznámom mieste má mať priestory, ktoré nazýva sklad, kde prechováva vákuovo balenú drogu.“*

19. Návrh na vzatie do väzby vychádzal aj z dôkazu o vykonaní expertízy zaistenej drogy, avšak iným ústavom, ako je uvedené v návrhu, pričom toto pochybenie „*spočívajúce v nesprávnom označení ústavu ale nemalo žiaden vplyv na zákonnosť rozhodnutia.*“.

20. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa kontradiktórnosti konania krajský súd ďalej uviedol, že nemá právo zasahovať do taktiky OČTK, s akou objasňujú predmetnú vec. Takýto zásah by predstavoval práve porušenie princípu rovnosti zbraní. Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby ale bude súdmi rozhodujúcimi o väzbe „*posudzovaná prísnejšie, než ako tomu bolo v počiatočnom štádiu trestného konania.*“.

21. Vzhľadom na to, že uznesenie mestského súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020), ústavný súd pri preskúmaní ústavnej udržateľnosti záverov krajského súdu vychádzal aj z rozhodnutia mestského súdu o vzatí sťažovateľa do väzby.

22. Mestský súd v úvode uznesenia vymedzil skutok, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie. Zo skutkovej vety vyplýva, že sťažovateľ mal v 4 prípadoch zabezpečiť drogu agentovi resp. legalizantovi – 15. júla 2024 v množstve 5,014 g za 35 eur, 4. októbra 2024 v množstve 1000,2 g za 5 000 eur, 14. novembra 2024 v množstve 998,8 g, 1000,3 g, 505,7 g a 497,1 g za 14 400 eur a 24. februára 2025 v množstve 11002 g za 49 500 eur. Z vykonanej expertízy vyplynulo, že išlo o rastlinný materiál s prítomnosťou látok kanabinoidného typu vrátane THC (v príslušných koncentráciách) spôsobilý pri bežnom užívaní ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta).

23. Mestský súd dospel z vyšetrovacieho spisu k záveru o dôvodnosti podozrenia zo spáchania predmetného trestného činu, ktoré v danom štádiu konania považoval za dostatočne podložené dosiaľ zabezpečenými dôkazmi s poukazom najmä na zápisnice o vydaní veci, predbežné vyjadrenia KEÚ (č. 1. 49, 77 – 78), znalecké posudky KEÚ (64 – 71), ako aj zápisnice o vykonaní domovej prehliadky či prehliadky iných priestorov, a to motorového vozidla VW Multivan, a tiež výpoveď svedkyne [REDACTED].

24. Pri formulovaní svojich záverov mestský súd prihliadol na charakter stíhanej trestnej činnosti, na jej sofistikovanosť, rozsah, množstvo zaistených drog, z ktorých *in concreto* odvodil preukázanie obavy, že sťažovateľ môže pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

25. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením mestského súdu predstavuje podľa ústavného súdu dostatočný základ pre jeho výrok, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti jeho vzatiu do väzby a nahradenie väzby miernejšími prostriedkami. Krajský súd v spojení s prvostupňovým súdom primeraným, logickým, zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom sťažovateľovi objasnil, prečo bola jeho sťažnosť zamietnutá a prečo bolo opodstatnené vyhovieť návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby, preto napadnuté uznesenie nie je zjavne neodôvodnené. Právne závery krajského súdu a prvostupňového súdu nemožno považovať za arbitrárne, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. popierali by podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Trestného poriadku. Z odôvodnenia uznesení krajského súdu a prvostupňového súdu vyplýva konkrétna argumentácia týkajúca sa dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa a konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obmedzenie jeho osobnej slobody preventívnou väzbou. Ústavný súd považuje za nadbytočné opakovať tieto dôvody, pričom odkazuje na súhrn

odôvodnení týchto uznesení vymedzený v tomto uznesení, prípadne na samotné napadnuté uznesenie.

26. V danom (počiatočnom) štádiu trestného stíhania sťažovateľa za vymedzený skutok možno z odôvodnení predmetných uznesení dostatočne zrozumiteľne a jasne odvodiť, že OČTK disponujú podkladmi, ktoré preukazujú vymedzené (štyri) čiastočné útoky, v rámci ktorých sťažovateľ v spolupráci so spoluobvineným dodal agentovi (legalizantovi) špecifikované drogy. Dodané drogy boli zaistené v trestnom konaní, bolo zistené ich množstvo a obsah účinnej látky a je zjavná ich hodnota, za ktorú boli dodané. Následne boli naznačené indicie v nešpecifikovanej procesnej forme, ktoré naznačujú, že sťažovateľ pestuje rastliny konope na nezistenom mieste v blízkosti Košíc, skladuje ich na území Košíc a následne ich spolu so spoluobvineným dodávajú užívateľom alebo ďalším dílerom. Bez konkrétnejšej špecifikácie mestský súd vymenoval ďalšie dôkazy, ktoré majú preukazovať dôvodnosť trestného stíhania a obavu, že sťažovateľ môže pokračovať v trestnej činnosti (zápisnice z domovej prehliadky a prehliadky iných priestorov a výpoveď svedkyne [REDACTED]). Na tomto podklade formulované závery konajúcich súdov o naplnení materiálnych a formálnych dôvodov (preventívnej) väzby ústavný súd nepovažuje za arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Konajúce súdy zreteľne naznačili, že uvedenú dôkaznú masu považovali za dostatočnú na vzatie sťažovateľa do väzby aj vzhľadom na počiatočné štádium trestného konania s dôrazom, že ďalšie trvanie väzby bude vyžadovať dôkazný materiál väčšej kvality.

27. Ústavný súd v tomto smere zdôrazňuje, že po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním, pričom skutočnosti, ktoré vyvolali podozrenie, nemusia byť toho istého stupňa ako tie, ktoré sú potrebné na odôvodnenie odsúdenia. Samotné dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania (IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013, IV. ÚS 409/2024). Pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Dôvodné podozrenie predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (Fox, Cambell a Hartley proti Veľkej Británii z 30. 8. 1990).

28. Podobne aj z komentovaného znenia dohovoru vyplýva, že „Skutočnosti, ktoré vyvolali podozrenie, nemusia byť toho istého stupňa ako tie, ktoré sú potrebné na odôvodnenie odsúdenia alebo hoci len na vznesenie obvinenia [pozri Murray proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok Veľkej komory, 28. 10. 1994, č. 14310/88, bod 55, porov. tiež Khodorkovskiy proti Rusku, rozsudok, 31. 5. 2011, č. 5829/04, bod 189]... skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť rovnakej úrovne ako skutočnosti potrebné na odôvodnenie odsúdenia alebo aj na podanie obžaloby, čo je predmetom až ďalšej fázy trestného konania. [Krajčír proti Českej republike, rozsudok, 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05, bod 75 (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o ľudských právach Komentár. 1. vydání. Praha C. H. Beck, 2012.)].“ Inými slovami, v počiatočnom štádiu trestného stíhania nie sú ešte známe všetky okolnosti týkajúce sa skutku ani osoby obvineného. Rozhodnutie preto vychádza z prvotných informácií, ktoré odôvodňujú podozrenie z úteku, kolúzneho správania alebo pokračovania v trestnej činnosti s určitou mierou pravdepodobnosti, ktorá sa vykonávaním procesných úkonov buď zvyšuje (resp.

potvrdí), alebo oslabí do tej miery, že nemôže odôvodňovať ďalšie trvanie väzby. Pri vzatí do väzby je preto akceptovateľné odôvodnenie rozhodnutia konštruované všeobecnejšie na predpokladoch, čo je aprobované aj judikatúrou ESLP (Khodorkovskiy proti Rusku z 31. 5. 2021, sťažnosť č. 5829/04, body 185 – 189).

29. Ústavný súd vo svojej aktuálnej rozhodovacej činnosti uviedol, že aj samotné okolnosti vyšetrovaného, resp. stíhaného trestného činu popísané v skutkovej vete zakladajúcej vznesené obvinenie, a tým individualizujúce prípad sťažovateľa, môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody (III. ÚS 86/2023, obdobne aj II. ÚS 534/2024, II. ÚS 317/2024, IV. ÚS 613/2024). Práve k takémuto záveru smeroval aj krajský súd, keď na viacerých miestach odôvodnenia napadnutého uznesenia poukázal na rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti. Ústavný súd zároveň pripomína, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 64/2021, IV. ÚS 541/2021, II. ÚS 317/2024, II. ÚS 534/2024, IV. ÚS 613/2024).

30. Ústavný súd teda v súhrne dospel k záveru, že krajský súd poskytol sťažovateľovi relevantnú a zrozumiteľnú odpoveď na jeho sťažnostné námietky a v napadnutom uznesení sa dostatočne zaoberal skutočnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam. To, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže samo osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (IV. ÚS 357/2023, IV. ÚS 169/2024, IV. ÚS 613/2024). Napokon ani doplnenie ústavnej sťažnosti a odkaz na nález ústavného súdu neboli spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť právnych záverov krajského súdu v napadnutom uznesení.

31. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.3. K námietke sťažovateľa o nemožnosti oboznámiť sa s utajovanou časťou spisu:

32. K námietke sťažovateľa o nemožnosti oboznámiť sa s utajovanou časťou spisu a oboznámení sa s touto časťou spisu obhajcami za súčasného sľubu mlčanlivosti krajský súd poukázal na § 69 ods. 1, 2, 5 a 6 Trestného poriadku, v zmysle ktorého v prípravnom konaní orgán činný v trestnom konaní môže právo nazerať do spisu a s ním právo podľa odseku 1 zo závažných dôvodov odmietnuť, pritom sa musia urobiť také opatrenia, aby boli zachované utajované skutočnosti s tým, že sudca pre prípravné konanie v konaní o väzbe pred rozhodnutím o nej sprístupni celý obsah spisu mimo utajovaných skutočností, ktoré obsahujú skutočnosti alebo dôkazy, na ktoré sa podľa § 71 až § 87 Trestného poriadku a § 339 Trestného poriadku pri rozhodovaní o väzbe prihliada. Z trestného spisu pritom ustálil, že sudca pre prípravné konanie postupoval v súlade s uvedeným ustanovením Trestného poriadku, preto nebolo porušené právo sťažovateľa na obhajobu a na kontradiktórnosť konania. Podľa krajského súdu dôkazy obsiahnuté v neutajovanej časti spisu boli dostatočným

podkladom na rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody sťažovateľa z dôvodu tzv. preventívnej väzby. Obdobne krajský súd nevidel porušenie práv sťažovateľa ani v skutočnosti, že po výsluchu sťažovateľa nedošlo hneď k vyhláseniu rozhodnutia (o vzatí do väzby), ale až s odstupom času (na účely umožnenia obhajobe oboznámiť sa s utajovanou časťou spisu, pozn.).

33. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a aj uznesení konajúcich súdov týkajúcich sa vzatia sťažovateľa do preventívnej väzby, možno ustáliť, že sťažovateľovi ako obvinenému bolo odopreté právo nahliadnuť do utajovanej časti spisu. Po výsluchu sťažovateľa mestský súd poskytol obhajcovi sťažovateľa možnosť nahliadnuť aj do utajovanej časti spisu, pričom bol zaviazaný povinnosťou mlčanlivosti.

34. K uvedenej procesnej situácii je potrebné uviesť, že obvinený a jeho obhajca majú právo nazerať do spisov (§ 69 ods. 1 Trestného poriadku). Uvedené právo možno obmedziť v súlade s podmienkami vymedzenými v ďalších odsekoch § 69 Trestného poriadku. V prípravnom konaní orgán činný v trestnom konaní môže právo nazerať do spisu a s ním spojené práva podľa odseku 1 zo závažných dôvodov odmietnuť, najmä ak v spise nemožno urobiť také opatrenia, ktoré by zabránili zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného stíhania (§ 69 ods. 2). Rovnaké práva ako orgán činný v trestnom konaní má aj sudca pre prípravné konanie, ak v čase konania v rámci svojej právomoci nakladá so spisom (§ 69 ods. 6). Ak však sudca pre prípravné konanie v konaní o väzbe pred rozhodnutím o nej odmietne obvinenému alebo obhajcovi právo nazrieť do celého spisu, zároveň s odmietnutím tohto práva označí a umožní sprístupniť na nazretie obvinenému alebo jeho obhajcovi tie časti spisu, ktoré obsahujú skutočnosti alebo dôkazy, na ktoré sa podľa § 71 až § 87 a § 339 pri rozhodovaní o väzbe prihliada (druhá veta § 69 ods. 6).

35. Je zjavné, že v prerokúvanej veci mestský súd postupoval podľa druhej vety § 69 ods. 6 Trestného poriadku a pred rozhodnutím o návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby, umožnil obhajcovi sťažovateľa oboznámiť sa aj s utajovanou časťou spisu (zjavne obsahujúcou podklady na rozhodovanie o väzbe sťažovateľa). Uvedené ustanovenie umožňuje väzobnému súdu sprístupniť na nazretie spis buď obhajcovi, alebo obvinenému, nevyžaduje sa nevyhnutne kumulované sprístupnenie obhajcovi a obvinenému. Odopretie sprístupnenia utajovanej časti spisu mestským súdom sťažovateľovi, ale umožnenie nazretia do tejto časti spisu jeho obhajcovi je postupom v súlade s druhou vetou § 69 ods. 6 Trestného poriadku a nepredstavuje tak porušenie práva sťažovateľa na jeho obhajobu ako súčasť základného práva na osobnú slobodu.

36. Pri povoľovaní nazerať do spisov je nevyhnutné urobiť také opatrenia, aby boli zachované utajované skutočnosti, obchodné tajomstvo, bankové tajomstvo, daňové tajomstvo, poštové tajomstvo alebo telekomunikačné tajomstvo (§ 69 ods. 5 Trestného poriadku). Je zjavné, že takéto opatrenie realizoval mestský súd tým, že obhajcu sťažovateľa zaviazal k povinnosti mlčanlivosti. Uvedené opatrenie však sledovalo ten účel, aby sa zamedzil prístup tretích osôb k citlivým informáciám. Uvedený záväzok mlčanlivosti sa však nevzťahoval na sťažovateľa, t. j. nijak neobmedzoval obsah vzájomnej komunikácie sťažovateľa a jeho obhajcu, a to aj vo vzťahu ku skutočnostiam obsiahnutým v utajovanej časti spisu, s ktorými sa obhajca mal možnosť oboznámiť. Uvedený záver vyplýva zo znenia druhej vety § 69 ods. 6 Trestného poriadku, keď síce je daná možnosť OČTK sprístupniť časť spisu len alternatívne, t. j. buď obhajca, alebo obvinený, bez výslovnej povinnosti kumulatívneho sprístupnenia (aj obhajca aj obvinený). Na druhej strane zákon nijak nediferencuje medzi obhajcom a obvineným, pokiaľ ide o obsah práva mať

sprístupnenú tú časť spisu, ktorá obsahuje relevantné podklady na rozhodovanie o väzbe. Teda ak by napr. obvinený nemal obhajcu, sudca pre prípravné konanie by mu musel postupom podľa druhej vety § 69 ods. 6 Trestného poriadku sprístupniť tie časti spisu, ktoré obsahujú relevantné podklady na rozhodovanie o návrhu na vzatie obvineného do väzby.

37. V tomto kontexte je potrebné uviesť, že aj ESLP vo svojich rozhodnutiach uviedol, že zabezpečenie reálnej kontradiktórnosti konania znamená aj právo na prístup k spisom, bez ktorého obvinený nemôže dostatočne prezentovať svoje argumenty (Trzaska proti Poľsku z 11. 7. 2000, Lanz proti Rakúsku z 30. 4. 2002, Wloch proti Poľsku z 19. 10. 2000). Konanie musí byť kontradiktórne a vždy musí byť zabezpečená rovnosť zbraní medzi stranami, prokurátorom a zatknutou osobou. Z judikatúry ESLP ale vyplýva aj to, že účinnosť vyšetrovania môže niekedy vyžadovať utajenie časti získaných informácií, aby sa obvinenému zabránilo zničiť alebo ovplyvniť dôkazy, alebo znemožniť riadny výkon spravodlivosti. Avšak sledovanie tohto legitímneho cieľa nemôže odôvodniť podstatné obmedzenia práv obhajoby. Informácie, ktoré sú podstatné pre posúdenie zákonnosti väzby, musia byť primeraným spôsobom sprístupnené obhajcovi obvineného držaného vo väzbe (Garcia Alva proti Nemecku z 13. 2. 2001, § 42; Lietzow proti Nemecku z 13. 2. 2001, § 44, Schöps proti Nemecku z 13. 2. 2001, bod 51). Rovnosť zbraní nie je zabezpečená, keď je obhajcovi odopretý prístup k tým dokumentom vo vyšetrovacom spise, ktoré sú podstatné na to, aby bolo možné účinne napadnúť nezákonnosť väzby klienta (nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 67/2003-103 z 11. marca 2004, bod 10).

38. V prerokúvanom prípade teda obhajcovi záväzok mlčanlivosti nebránil, aby sťažovateľovi sprostredkoval informácie a relevantné skutočnosti aj z utajovanej časti spisu, ktorý tak mal možnosť vyjadriť sa k týmto skutočnostiam. Či k takémuto postupu v prerokúvanej veci naozaj došlo, z ústavnej sťažnosti nevyplýva. Sprostredkované oboznámenie s utajovanou časťou spisu sťažovateľovi bolo na výlučnom rozhodnutí jeho obhajcu, resp. na spôsobe, akým porozumel obsahu povinnosti mlčanlivosti, ku ktorej bol sudcom pre prípravné konanie zaviazaný. Advokát je práva znalá osoba a je jeho zodpovednosťou ako obhajuje osobu v procesnom postavení obvineného. Advokát môže neznalosťou práva alebo nesprávnym spôsobom obhajoby spôsobiť porušenie práva na obhajobu svojho klienta ako obvineného. Takéto porušenie práva na obhajobu je však vo svojej podstate dôsledkom nekvalifikovaného poskytnutia právnej pomoci a nie je nijako pričítateľné orgánu činnému v trestnom konaní. V aktuálne prerokúvanej veci mestský súd dodržal podmienky vymedzené v druhej vete § 69 ods. 6 Trestného poriadku a sprístupnil utajovanú časť spisu obhajcovi sťažovateľa, ktorý tak mal vedomosť o všetkých relevantných podkladoch na rozhodovanie o väzbe sťažovateľa. Sťažovateľ mal možnosť sa s týmito skutočnosťami oboznámiť sprostredkované (prostredníctvom svojho obhajcu) a mal možnosť sa k nim vyjadriť pred rozhodnutím o väzbe mestským súdom a najneskôr vo svojej sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby. Z toho hľadiska je ústavne akceptovateľný právny záver krajského súdu v napadnutom uznesení, podľa ktorého mestský súd pri sprístupnení utajovanej časti spisu postupoval v súlade s Trestným poriadkom, preto neporušil právo sťažovateľa na obhajobu a princíp kontradiktórnosti konania.

39. Na základe týchto skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.4. K námietkam týkajúcim sa čiastkového útoku z 15. júla 2024, nezákonného použitia agenta a odkladania vznesenia obvinenia:

40. Sťažovateľ v tomto kontexte namietal nenaplnenie materiálnej podmienky väzby (dôvodnosť trestného stíhania) odkazom na čiastkový útok z 15. júla 2024 (nedodržanie postupu podľa § 93 Trestného poriadku, čo sa týka veci dôležitej pre trestné konanie zaistenej podľa osobitného predpisu), nezákonné použitie agenta (navádzanie na spáchanie trestného činu, nedodržanie podmienky spáchaného trestného činu a dotváranie skutku až po najprísnejšiu právnu kvalifikáciu) a namietal, že OČTK účelovo odkladali vznesenie obvinenia sťažovateľovi až po moment, keď bolo možné skutok právne kvalifikovať najprísnejšie s dôsledkom znemožnenia uplatnenia práv obvineného vrátane práva na obhajobu.

41. Ústavný súd vychádzal zo zistenia, že sťažovateľ tieto námietky neuplatnil ani pred mestským súdom a ani v sťažnosti, resp. jej doplneniach proti uzneseniu mestského súdu o vzatí do väzby.

42. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc je založená na princípe subsidiarity, ktorý zasahuje aj do argumentačnej (vecnej) časti ústavnej sťažnosti (materiálna stránka subsidiarity), z čoho vyplýva, že sťažovateľ je povinný uplatniť v konaniach predchádzajúcich ústavnej sťažnosti rovnakú argumentáciu, ako uplatňuje v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, čo je logickým dôsledkom zásady sebaobmedzenia a minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne judikuje, že nepripúšťa námietky, ktoré sťažovateľ uplatňuje po prvýkrát až v konaní pred ním samým (napr. sp. zn. II. ÚS 382/2013, IV. ÚS 102/2019, IV. ÚS 101/2020). Z uvedeného dôvodu považoval ústavný súd uvedené námietky sťažovateľa za neprípustné, preto v tejto časti odmietol jeho ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.5. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

43. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím o väzbe ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej opakovane konštatoval (IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022, IV. ÚS 409/2024), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

44. Procesný aspekt ochrany základného práva na osobnú slobodu zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, ktorých obsahom je aj právo na obhajobu vo svojom vyjadrení v čl. 50 ods. 3 ústavy, v jeho širších súvislostiach aj v spojení s čl. 50 ods. 4 ústavy a čl. 47 ods. 2 ústavy a je obsiahnuté už v čl. 17 ústavy. Tento záver sa vzťahuje aj na sťažovateľom označené právo na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, ktoré má rovnakú obsahovú podstatu ako jeho vyjadrenie v čl. 50 ods. 3 ústavy, a preto nie je potrebné namietat' jeho porušenie samostatne, ale len v rámci garancií vyplývajúcich zo základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 dohovoru.

45. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje tento článok dohovoru. Väzobným konaním nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúca právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 409/2024).

46. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

47. Ústavná sťažnosť teda bola v celom rozsahu odmietnutá. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ostalo bez významu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu